

MONARCHY

An Independent Magazine - Независни магазин | Година III Број

4

ПРИЗНАЊЕ

Краљевски пар проглашен за почасне грађане Хјустона

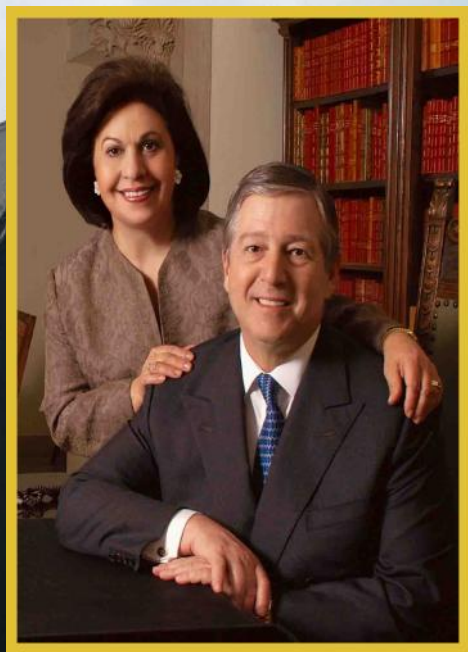

ФОТО ВЕСТИ

Принц Алберт одликовао Новака Ђоковића

ИЗЛОЖБЕ

Краљевски драгуљи за јубилеј и Олимпијаду

ISSN 1452-5577

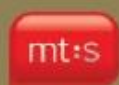
ОБНОВИМО
ХИЛАНДАР!

ПОШАЉИ ПОРУКУ ЗА
БУДУЋЕ ГЕНЕРАЦИЈЕ!

СМС НА БРОЈ

1198

цена поруке је 50 дин + порези

ПОЗИВ НА БРОЈ
0900 500 506

позив из фиксне мреже је 50 дин + порез
позив из мобилне мреже је 150 дин + порези

Прилози се могу уплатити и на рачуне:

250-2615061-83 Eurobank EFG

160-55566-24 Banca Intesa

СА БЛАГОСЛОВОМ
СВЕТОГ АРХИЈЕРЕЈСКОГ САБОРА
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

www.hilandar.org

МЕДИЈСКИ ПОКРОВИТЕЉ

ПОДРШКА:

Оснивач и издавач:

Културни форум, Сремска Митровица
Босутски пут 78
тел./фах: +381 22 617 522
моб. +381 64 3924 977
e-mail: monarhija@kulturniforum.com
region1@ptt.rs
www.kulturniforum.com

Суиздавач:

Иницијатива за Краљевину Србију
Нови Сад, Приштинска 2
тел. +381 21 520 037
моб. +381 63 83 00 181
e-mail: ljiljana@monarhija.net
www.monarhija.net

Главни и одговорни уредник

Радомир Јовелић Вишеров

Редакција

др Жељко Вучковић, проф. Љиљана
Вујковић, Љиљана Јовановић, Ивана
Јовелић,

Секретар редакције

Љиљана Јовановић

Информације

Културни форум

Дизајн и прелом

Александра Јовелић

Уплата за претплату и друге марке-
тиншке услуге на рачун број:
245-76772-93 код АГРОБАНКА ад

Рукописи и фотографије се не
враћају.

За изнете чињенице у ауторским
текстовима није одговорна
редакција.

ЦИП-Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
COBISS-ID 215079687
ISSN 1452-5577

ПРИЗНАЊЕ

Краљевски пар проглашен
за почасне грађане Хјустона 4

РЕХАБИЛИТАЦИЈА

Рехабилитован Милан Антић 6

ФОТО ВЕСТИ

Принц Алберт одликовао
Новака Ђоковића 8

ИЗЛОЖБЕ

Краљевски драгуљи за јубилеј
и Олимпијаду 14

МОНОГРАФИЈЕ

Музеј кнеза Павла 26

ПУТОВАЊЕ

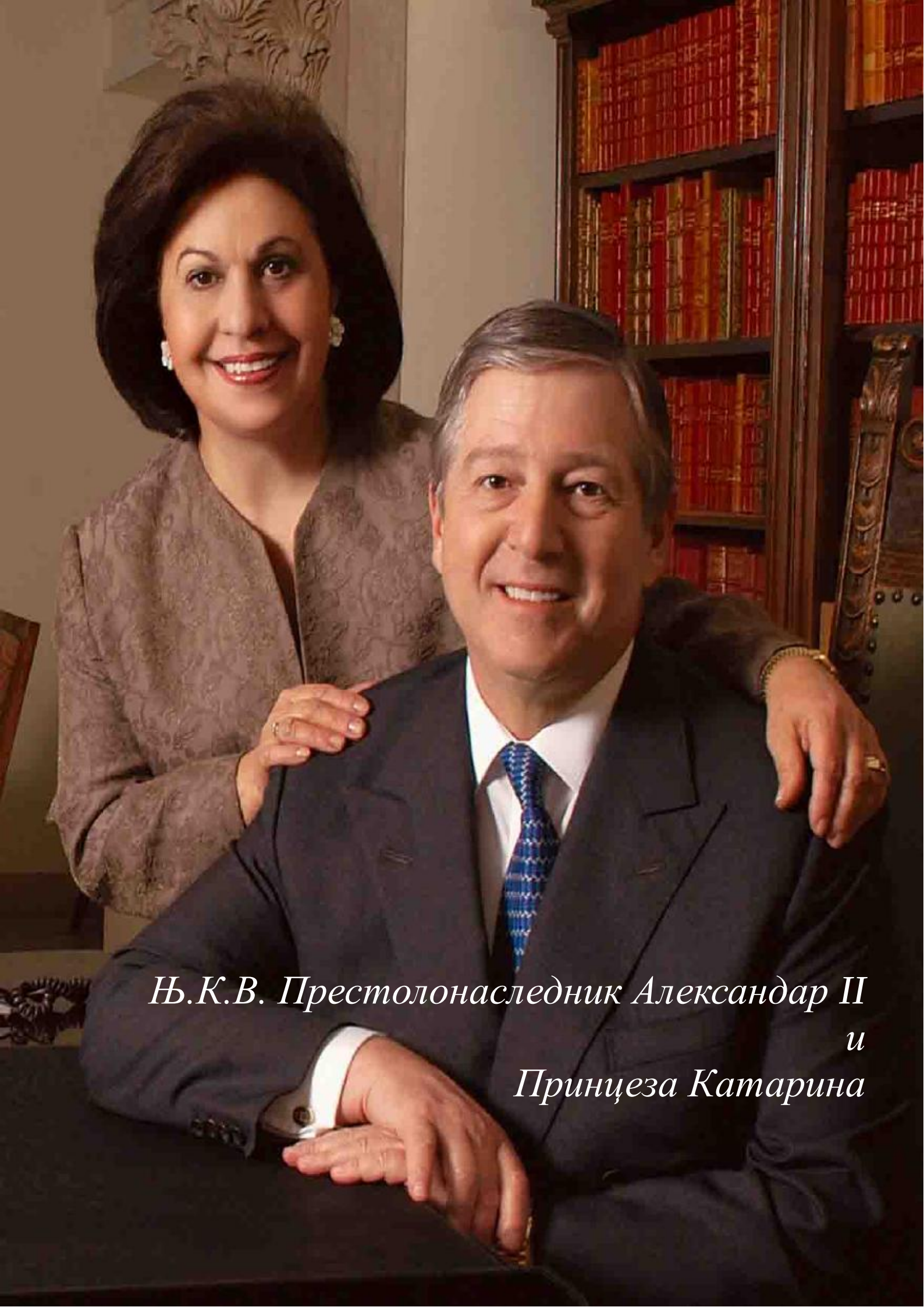
Хоенцолерн најпосећенији
немачки дворац 34

ЗАБАВА

Принц Чарлс чита временску прогнозу 40

Međunarodna
Monarhistička
Konferencija

*Н.К.В. Престолонаследник Александар II
и
Принцеза Катарина*

Краљевски пар проглашен за почасне грађане Хјустона

Хјустон - Тексас

Њихова Краљевска Височанства Престолонаследник Александар II и Принцеза Катарина проглашени су за почасне грађане и амбасадоре добре воље града Хјустона у Савезној Држави Тексас 1. маја, од стране градоначелника Хјустона, г-дје Анис Д. Паркер.

Током боравка у Хјустону, где се краљевски пар састаје са представницима пословне, лекарске и академске заједнице ради успостављања боље сарадње Србије и Хјустона, одржан је посебан догађај на коме су Њихова Краљевска Височанства проглашени почасним градјанима и амбасадорима добре воље града Хјустона, чиме им је одато признање њиховом изванредном успеху на пољу јавног и хуманитарног рада за добробит друштва. Део церемоније био је и проглашење 5. маја даном Србије у Хјустону.

Анис Д. Паркер

Рехабилитован Милан Антић

Рехабилитован некадашњи министар Двора Владарске куће Карађорђевић и дипломата Милан Антић. Виши суд је закључио да је реч о прогону из идеолошког разлога

Виши суд у Београду, у правној ствари подносиоца захтева Цахурску Олге, у предмету рехабилитације Антић Милана, 24.октобра 2011.године донео је решење којим је усвојен захтев за рехабилитацију подносиоца Цахурску Олге, те је утврђено да је Антић Милан жртва прогона и насиља политичких и идеолошких разлога, и утврђено да је пресуда Окружног суда за град Београд К.бр.295/49 од 16.08.1949.године ништава од тренутка њеног доношења и да су ништаве све правне последице, укључујући и казну конфискације имовине, а рехабилитовано лице Антић Милан се сматра неосуђиваним.

Виши суд у Београду донео је овакву одлуку на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка, па је нашао да је Антић Милан, који је био постављен за министра Двора Владарске куће Карађорђевић 1932.године све до пуча 27.03.1941.године, и који је на препоруку кнеза намесника Павла Карађорђевића предложен и за витеза Викторијанског реда, те једини носилац ове титуле коју је добио 1939.године, пресудом Окружног суда за град Београд К.бр.295/49 од 16.08.1949.године оглашен кривим због извршења злочина издаје домовине предвиђено у члану 3-а Закона о кривичним делима против народа и државе по ставу 1 члан 4 истог закона, те је осуђен на казну затвора у трајању од 15 година, с тим да му се у ову казну урачунало и време проведено у истражном затвору од 04.11. до 09.11.1944.године, од 25.02.-13.07.1945. и од 02.10.1945.године до правноснажности пресуде - као главну казну и на казну конфискације целокупне имовине у корист државе уз ограничење из члана 4 Закона о конфискацији и извршењу конфискације и на казну губитка грађанских права и то бирачког права, права на стицање и вршење функција у друштвеним организацијама и удружењима, право јавног иступања, права ношења почасног звања, ордена и одликовања, права на државну или другу јавну службу или право на пензију у трајању од 5 година по издржаној или угашеној казни услед застарело

сти, амнестије или помиловања главне казне - као и споредне казне. Такође, након спроведеног доказног поступка Виши суд у Београду је утврдио да је Антић Милан био жртва прогона и насиља из политичких и идеолошких разлога, јер је изрицање казне лишења слободе као главне казне, казне губитка грађанских права, казне конфискације и целокупне имовине у корист државе уз ограничење из члана 4 Закона о конфискацији и извршењу конфискације, представљало осуду како из политичких, тако и из идеолошких разлога. Из саме садржине образложења пресуде Окружног суда за град Београд К.бр.295/49 од 16.08.1949. године

После издржане робије у Сремској Митровици, сер Милан Антић са супругом Агатом (Загреб, 1962.)

*Аудијенција у Белом двору -
Министар Двора Милан Антић
и кнез Павле*

произилази да је након завршетка Другог светског рата новоустановљена власт имала потребу да суди лицима оличеним у систему власти пре Другог светског рата, међу којима и Антић Милану, као министру двора, а не потре би да се суди лицу због конкретно почињеног кривичног дела. Суд је посебно ценио чињеницу да је писани отправак судске одлуке Окружног суда за град Београд био на 27. густо куцаних страница, а да је одбрани Антић Милана посвећено пет редова у трећем ставу на страници 27., где је суд навео да је неоснована одбрана оптуженог Антића да је био само министар, чиновник и записничар на састанцима, јер је ово у противречности са његовим правима предвиђеним Законом о цивилној Краљевој кући, а исто тако у противречности је и са наведеним чињеницама које његову улогу приказују у сасвим другој светлости.

Из тога произилази да суд није образложио из

којих разлога није прихватио одбрану Антић Милана, већ је само паушално навео да иста није прихваћена јер је у супротности са одредбом Закона о цивилној Краљевој кући у противности са чињеницама. Одлука Окружног суда за град Београд није садржавала поуку о правном леку, нити право на жалбу.

Виши суд у Београду утврдио је и то да је у конкретном случају осуди Антић Милана претходило спровођење кривичног поступка у складу са законом и општим принципима кривичног права, применом начела контрадикторности и непосредности, али не уз поштовање свих грађанских права окривљеног, а пре свега права на одбрану окривљеног и права на коришћење правног лека, а што је све учињено из идеолошких и политичких разлога.

Антић Милан је био једини Србин којем је британска круна доделила титулу витеза викторијанског краљевског реда.

Принцеза Шарлин, Новак Ђоковић и Принц Алберт

Новак Ђоковић и Принц Алберт

Принц Алберт одликовао Новака Ђоковића

Новак Ђоковић и Принц Алберт

Принц Алберт од Монака одликовао је најбољег светског тенисера Новака Ђоковића медаљом Вермилион у области физичког васпитања и спорта.

Српски тенисер је само један од неколицине лауреата, заједно са другим угледним спортистима и спортским радницима који живе или раде у овој земљи.

Новак се на пријему код Принца Алберта појавио у друштву девојке Јелене Ристић, док је домаћин догађаја био са Принцем Шарлин.

Вредно одличје је установљено још 20. августа 1939. и намењено је појединцима који су кроз изванредна достигнућа на спортском терену, или кроз едуковање других, допринели развоју физичке културе и спорта у принчевини.

Queen's

Diamond
Jubilee

Престолонаследник Александар и Принцеза Катарина посетили Неготин

Њихова Краљевска Височанства Престолонаследник Александар II и Принцеза Катарина посетили су недавно Неготин. Њихова Краљевска Височанства уручила су аутомобил „Фиат Пунто“, донацију Фондације Принцезе Катарине и компаније Фиат Аутомобили Србија Здравственом центру у овом граду, рачунар и играчке Дому за децу и омладину „Станко Пауновић“ и комплет књига основној школи „Бранко Радичевић“.

Њихова Краљевска Височанства је у Неготину дочекао председник општине, Др Влајко Ђорђевић, који је у њихову част уприличио пријем.

Престолонаследник Александар је у свом обраћању истакао да град Неготин и Неготинска Крајина имају светлу слободарску традицију и важну улогу у настанку модерне српске државе, и да се данас, у време светске економске кризе која погађа и нашу земљу, морамо ослањати на сопствене снаге, визију и напоран рад. Након пријема у скупштини општине, краљевски пар је

обишао цркву Свете Тројице у центру Неготина, а потом посетио Здравствени центар Неготин где су уручили аутомобил „Фиат Пунто“, донацију Фондације Принцезе Катарине и компаније Фиат Аутомобили Србија. Истом приликом, дароване су и бејби-траке за осетљиву дечју кожу. Њихова Краљевска Височанства су потом, у пратњи директора Здравственог центра Неготин др Тихомира Миловановића, посетила дечије одељење здравственог центра и поклонили играчке младим пацијентима на том одељењу.

Принцеза Катарина је том приликом изјавила: „Возило Фиат Пунто за ваш центар је набављено уз помоћ наших пријатеља из компаније Фиат Аутомобили Србија, и ја им се на томе топло захваљујем. Без помоћи хуманих људи из Србије и света не бисмо могли да реализујемо наше многобројне пројекте. Мој супруг Престолонаследник Александар и ја наставићемо да помажемо здравственим установама у Србији уз помоћ наших племенитих пријатеља, као и до сада“.

Председник општине Неготин, др Влајко Ђорђевић, Њ.К.В. Престолонаследник Александар II и Принцеза Катарина - Основна школа „Бранко Радичевић“

Заменик председника општине Неготин г-дин Бранко Марковић, Председник скупштине општине Неготин мр Милан Уруковић, председник општине Неготин, др Влајко Ђорђевић, Њ.К.В. Престолонаследник Александар II и Принцеза Катарина

Њихова Краљевска Височанства су се потом упутила у Дом за децу и омладину „Станко Пауновић, где их је дочекала директорка, г-ђа Радмила Митровић, и том приликом уручили донацију: рачунар и играчке. Краљевски пар се

задржао у срдачном и присном разговору са децом и особљем ове установе.

Изоп: www.dvor.rs

Председник општине Неготин, др Влајко Ђорђевић, Њ.К.В. Престолонаследник Александар II и Принцеза Катарина - Црква Свете Тројице у Неготину

Краљевски драгуљи за јубилеј и Олимпијаду

*Поставка круна и накита британске круне у част дијамантског јубилеја краљице
Елизабете II и Летњих олимпијских игара у Лондону*

Драгуљи британске круне, међу којима је и чувени дијамант Кохинор, познат по томе што доноси несрећу мушкарцима који га носе, добили су последњи „гланц” пред наступајући дијамантски јубилеј краљице Елизабете II и Летње олимпијске игре у Лондону.

У години јубилеја, изложба је отворена у лондонском Тауеру и ставља акценат на церемонију крунисања и објашњава симболички значај краљевских драгуља. Изложба круна, орба, скиптра и порфира добила је нови изглед са затамњеним просторијама у којима су осветљени само драгуљи како би се истакла њихова лепота, док музика и филмски записи помажу посетиоцима да их ситуирају у историјском контексту.

„Изложени су у духу 21. века”, истиче кустос Сали Диксон-Смит описујући нову презентацију краљевске колекције која годишње привуче 2,5 милиона посетилаца. „Реч је о ’живој’ колекцији која се и дан-данас користи. То нису само златни предмети и драгуљи, они имају далеко већи значај”, каже Сали Диксон-Смит и додаје да је једно од најчешћих питања која посетиоци постављају приликом посете лондонском Тауеру – да ли су изложени драгуљи „прави”?

„Да, прави су”, одговор је кустоса Сали која истиче да највећи број изложених краљевских обележја потиче из друге половине 17. века када је Чарлс II ступио на престо након што је његов претходник Чарлс I смакнут, а монархија привремено укинута. Краљевски драгуљи који су дотад коришћени били су већим делом уништени као симболи „гнусне владавине краљева”.

Једини преостали предмет из средњовековног периода изложен у Тауеру јесте сребрна кашика из 12. века којом се сипало свето уље помазања на монархове руке, груди и главу.

Најспектакуларнији изложбени предмети су свакако круне које посетиоци могу да виде са покретне траке, попут оне на аеродрому, која је постављена како се не би стварале гужве.

Дијамант Кохинор, познат и као „планина светлости“, украшава круну краљице Елизабете, краљице мајке, која је преминула 2002, док се дијамант Кулинан или „Велика звезда Африке“ налази на краљевском скиптру од 1910.

Најпрепознатљивија круна је царска круна. Украшена са 2.686 дијаманата и сафиром, израђена је 1937. за крунисање Џорџа VI, а актуелна британска краљица је носи сваки пут приликом Државног отварања парламента.

Шарлен, кнегиња од Монака рођена као Шарлин Линет Витсток 25. јануара 1978 је бивша јужноафричка пливачица и супруга Алберта II, тренутног кнеза Монака. Шарлин је представљала Јужноафричку Републику на Летњим олимпијским играма 2000. у Сиднеју, а из професионалног спорта повукла се 2007. године. Удајом за кнеза Алберта II 1. јула 2011. постала је прва принцеза сувладарка Монака од 1982, када је преминула Албертова мајка Грејс Кели.

Шарлен кнегиња од Монака

Порекло и детињство

Шарлин Витсток је немачког, енглеског и ирског порекла. Рођена је као Шарлин Линет Витсток 25. јануара 1978. у Булавају, Зимбабве. Заједно са својом породицом се 1989. преселила у Бенони, у близини Јоханесбурга, Јужноафричка Република. Шарлинин отац Мајкл (рођен 1946) бави се трговином, а мајка Линет (рођена Хамберстоун; 1957) је некада професионално бавила скоковима у воду, а затим је постала тренер пливања. Шарлин има двојицу млађе браће, Герета (рођеног 1980) и Шона (рођеног 1983), који се такође баве трговином.

Пливачка каријера

Шарлин је 2000. године учествовала на Летњим олимпијским играма у Сиднеју. Заједно са још три јужноафричке такмичарке, заузела је пето место у дисциплини штафета 4×100 метара. Две године касније освојила је шесто место на Светском првенству у пливању у малим базенима, у дисциплини двеста метара прсно. Те исте године, 2002, Шарлин се преселила из Дурбана у Преторију ради интензивнијих тренинга. И поред тога што је тренирала при Универзитету у Преторији, Шарлин никада није студирала, нити дипломирала. Након недостатака добрих резултата, 2005. се вратила у Дурбан и почела да ради са српским тренером Браниславом Ивковићем.

2007. Шарлин је поново постала првакиња Јужноафричке Републике у дисциплини педесет метара леђно. Планирала је да се такмичи на Летњим олимпијским играма 2008. у Пекингу и да се након тога опрости од професионалне каријере, али није успела да се квалификује. Она се претходно осамнаест месеци није такмичила због повреде и операције рамена. Иако је намеравала да се након ове повреде врати пливању, Шарлин је недавно изјавила како су „њени пливачки дани званично за њом, и како сада намерава да се посвети улози принцезе Монака“. 27. маја 2011, током одржавања Велике награде Монака, такмичења у Формули 1, организација Special Olympics именовала је Шарлин својим глобалним амбасадором. Том приликом Шарлин је објаснила колико цени улогу тог покрета „јер она сама добро зна да спорт може да промени живот“.

Венчање и брак

Шарлин и кнез Алберт II од Монака упознали су се 2000. године у Монаку. Њих двоје су први пут виђени заједно на церемонији отварања Зимских олимпијских игара 2006. у Торину. Исте године, њих двоје су почели да живе заједно. Њихова веридба објављена је 23. јуна 2010. Иако је одгајана као протестант, Шарлин је због брака морала да пређе у римокатоличку веру. Такође је морала да савлада моначански и француски језик, као и правила европског дворског протокола.

Узбуђење у Шведској уочи крштења Принцезе Естелле

Викториа је 23. фебруара 2012. родила ћерку, Принцезу Естелле, која је преузела друго место на хијерархијској лествици шведске краљевске породице, после своје мајке крунске принцезе. Будућа Шведска краљица Естелле биће крштена у

капели из 17. века, где су, генерацијама, и њени преци били крштени.

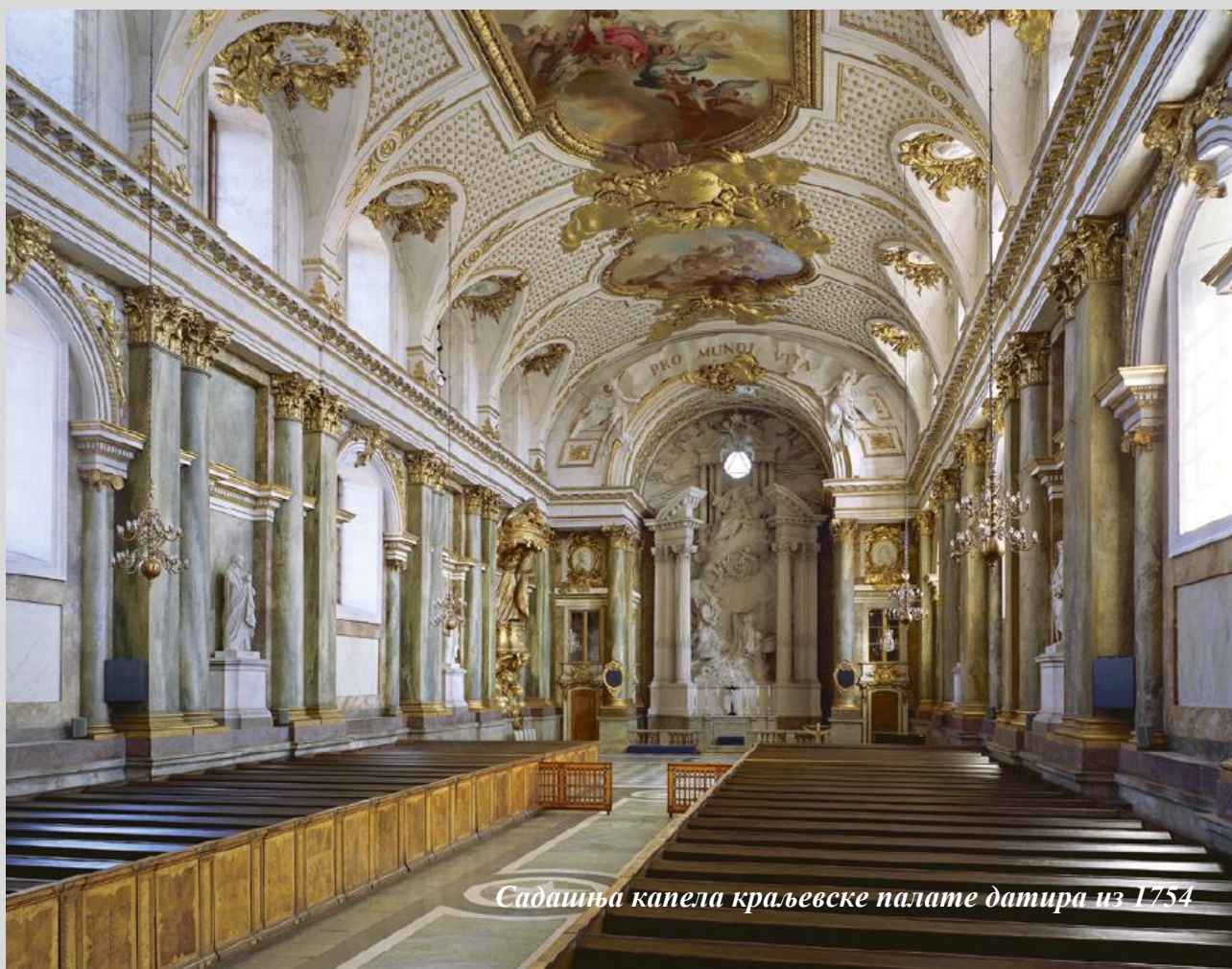
Крштење Принцезе Естелле, биће званично прослављено 22. маја 2012 године.

Принц Даниел, Принцеза Викторија и Естелла

Принцезе Викторија и Естелле

Садашња капела краљевске палате датира из 1754

Лондон Тауер

Лондон Тауер је средњовековна тврђава која чини једну од средишњих градских тачака и налази се на источном рубу историјског средишта Лондона уз саму северну обалу реке Темзе. Под тим именом се често идентификује средишња четвороугаона грађевина у средишту (Бела тврђава), но она представља и комплекс грађевина опасаних обрамбеним зидом и јарком. Лондон тауер се од 1988. налази на списку светске баштине Унеско. Средишњи дио Лондон Тауера, Белу тврђаву изградио је енглески краљ Виљем Освајач 1078. године, примарно са задатком одбрамбене тврђаве која је требала да штити норманске освајаче Енглеске од спољних освајача али и од становништва Лондона. Изграђена је од камена увеженог из Француске на темељу нацрта и под надзором Француза Гундулфа, бискупа од Рочестера.

У 12. веку енглески краљ Ричард I Лавље Срце наредио је да се тврђава опаше одбрамбеним зидом и јарком, а јарак је потпуно завршио и учинио сврсисходним краљ Хенрик III који је уједно тврђаву, изградњом пратећих зграда, учинио тада највећом краљевском палатом и резиденцијом. Градњу целокупног комплекса завршио је енглески краљ Едвард I у 13. веку.

Но, Лондон Тауер је много познатији по својој функцији затвора, мучилишта и губилишта за високопозициониране краљевске затворенике и

противнике од којих су већина биле значајне особе енглеске историје, као на пример: енглески краљ Хенри VI и његова супруга Маргарета, брат краља Едварда IV Џорџ, краљ Едвард V и његов брат Ричард, друга супруга краља Хенрик VIII Ана Болен и њена снаха Џејн, пета супруга Хенрика VIII Катарина Хауард, краљица Џејн Греј и многи други.

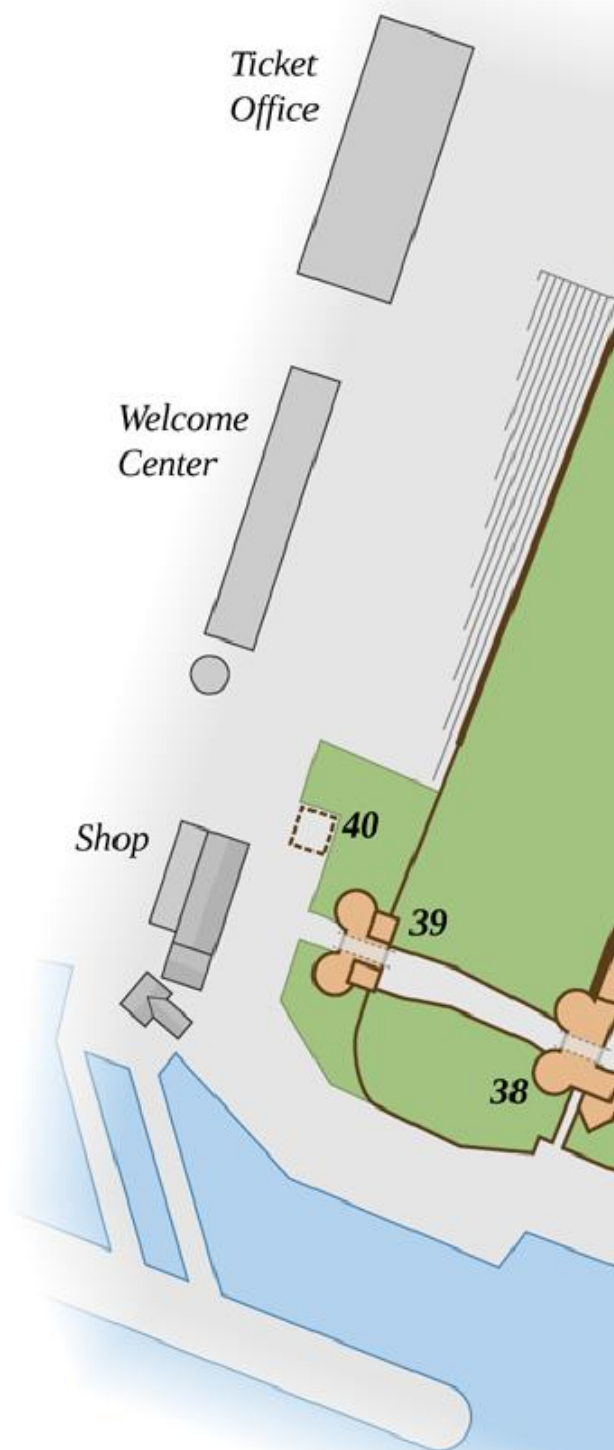
Лондон Тауер је до средине 20. века служио у војне сврхе и као затвор за поједине важне затворенике. Занимљивост је да је један од задњих затвореника Лондон Тауера био и нацистички дужносник Рудолф Хес који је у мају 1941. провео четири дана затворен у кули. Данас се у Лондон Тауеру чува круна краљице Елизабете II те краљевски драгуљи. Лондон Тауер осигурава елитна група чувара (основаних 1485.) тзв. *Yeomen Warders* или *Beefeaters* (који су свој други и популарнији назив добили по томе што су током прошлости, у доба када је то била реткост, били храњени квалитетним месом). Данас ти чувари, осим послова чувања самог здања обављају и послове туристичких водича.

Још се један куриозитет веже уз Лондон Тауер, а то су гаврани који су се сместили у тврђави и ту су већ вековима. Тренутно их је осам и сваки од њих има своје име. У самом народу значење реченице "бити послан у Тауер" значило је бити ухапшен и затворен.

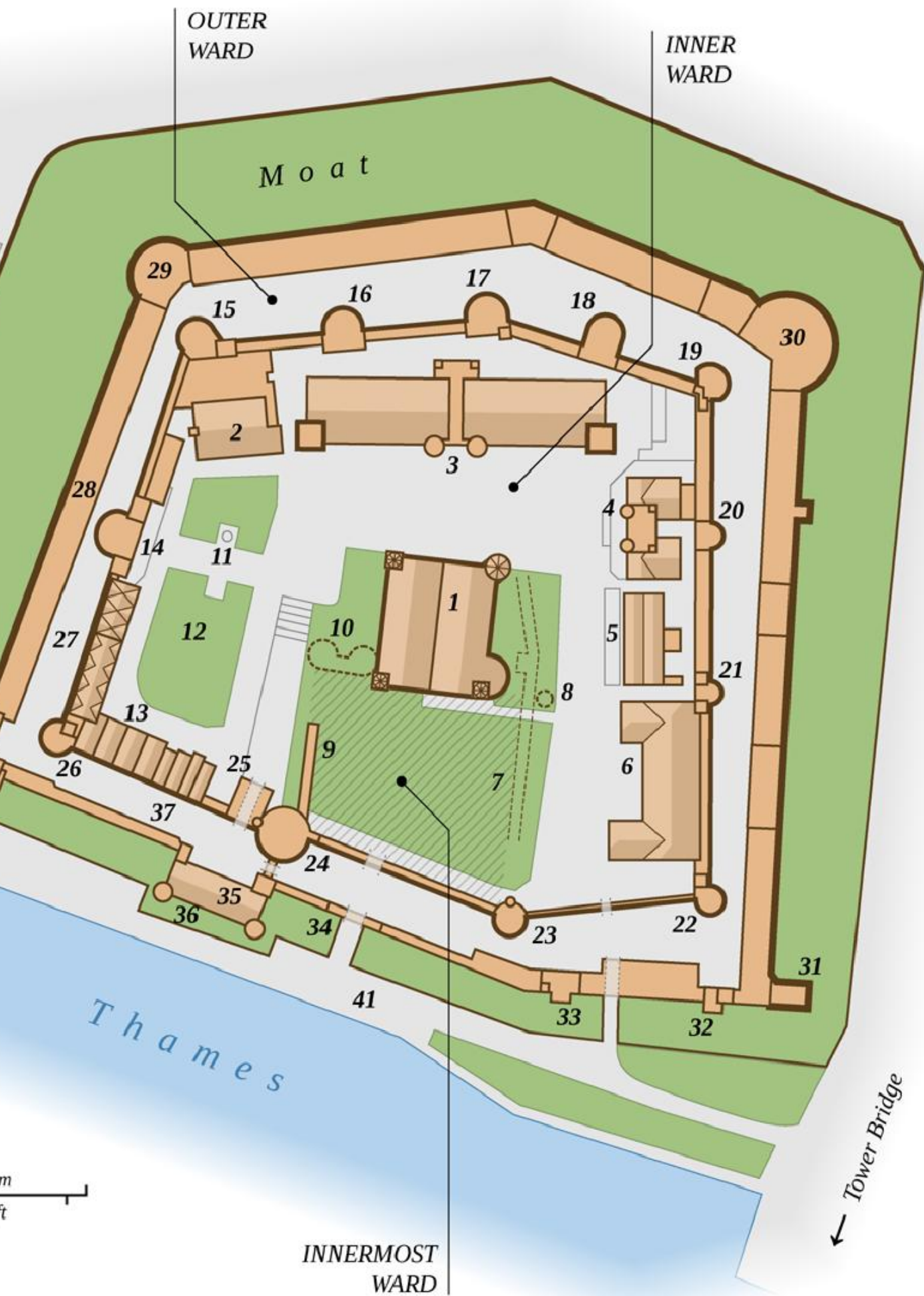
The TOWER of LONDON

2 0 1 2

- 1 White Tower
- 2 Chapel Royal of St Peter ad Vincula
- 3 Waterloo Block
- 4 Headquarters of the Royal Regiment of Fusiliers with Regimental Museum
- 5 Hospital Block (former hospital)
- 6 Workshop
- 7 Line of Roman City Wall
- 8 Wardrobe Tower (remains)
- 9 Wall of the Innermost Ward
- 10 Coldharbour Gate (remains)
- 11 Scaffold site (memorial)
- 12 Tower Green
- 13 Queen's House
- 14 Beauchamp Tower
- 15 Devereux Tower
- 16 Flint Tower
- 17 Bowyer Tower
- 18 Brick Tower
- 19 Martin Tower
- 20 Constable Tower
- 21 Broad Arrow Tower
- 22 Salt Tower
- 23 Lanthorn Tower
- 24 Wakefield Tower
- 25 Bloody Tower
- 26 Bell Tower
- 27 Mint Street
- 28 Casemates
- 29 Legge's Mount
- 30 Brass Mount
- 31 Develin Tower
- 32 Well Tower
- 33 Cradle Tower
- 34 Henry III's Watergate
- 35 St Thomas's Tower
- 36 Traitors' Gate
- 37 Water Lane
- 38 Byward Tower
- 39 Middle Tower
- 40 Lion Tower drawbridge pit (remains)
- 41 Tower Wharf

50
150 f

Музеј кнеза Павла

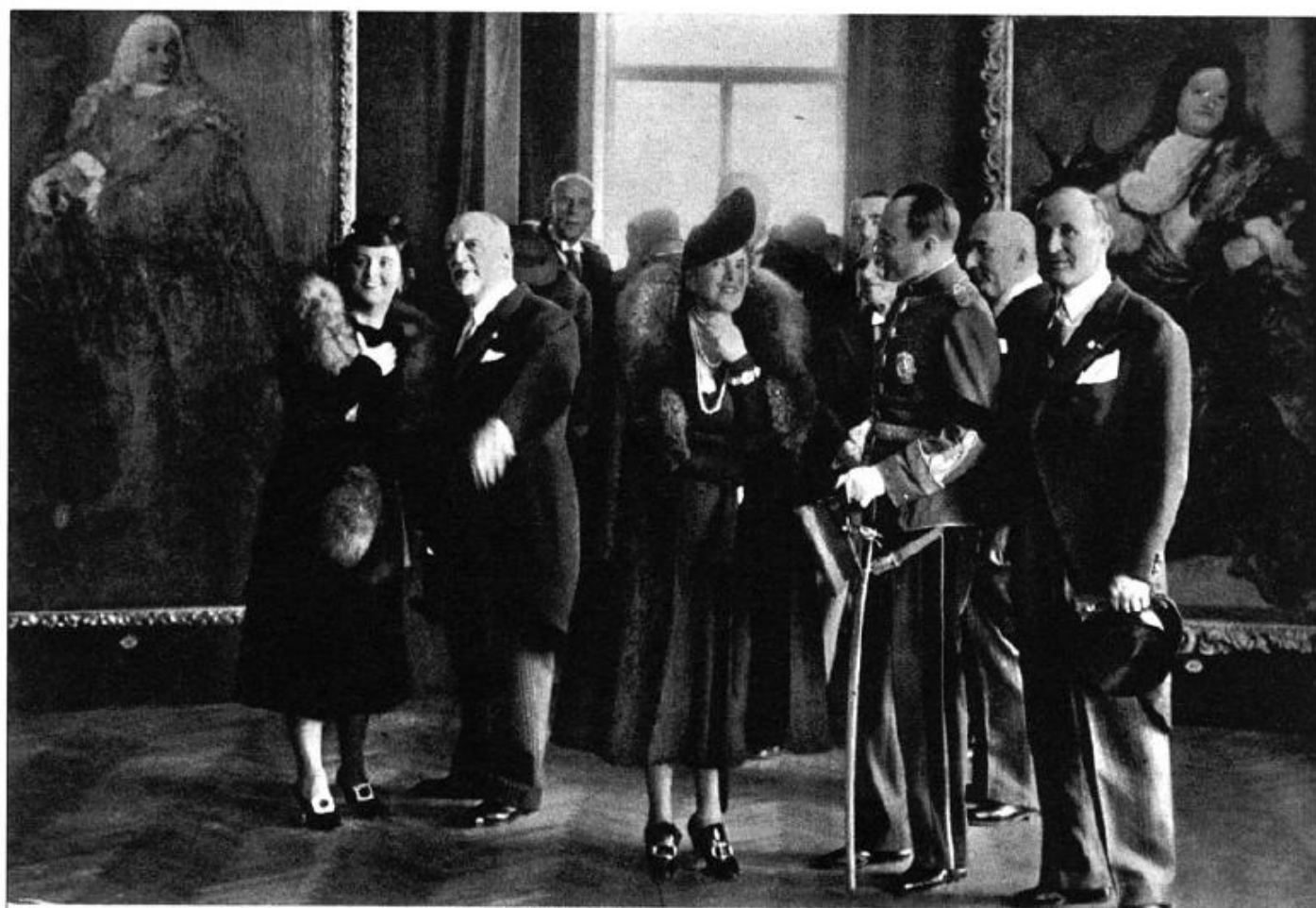
Народни музеј у Београду објавио је књигу “Музеј кнеза Павла”, капиталну монографску публикацију која сведочи о историјату и огромном културном значају Музеја кнеза Павла, као и о улози кнеза Павла Карађорђевића у оснивању ове институције, сакупљању и организовању њеног уметничког блага и учтавања Београда и Краљевине Југославије на мапе модерне уметности и културе Европе и света.

Монографија “Музеј кнеза Павла” резултат је вишегодишњег истраживања бројних стручњака, познаваоца историјских и културних прилика које су обликовале живот Музеја. Посебну вредност књиге представља објављивање до сада недоступних архивских материјала и документације, као и фотографија из приватних колекција. Монографија је издата захваљујући средствима Министарства културе Републике Србије.

Књига “Музеј кнеза Павла” обухвата прилоге које потписује осам аутора. Проф. др Ирина Суботић (“Од Музеја савремене уметности до

Музеја кнеза Павла - Аристократизам, профил високих вредности, политичка воља”; “Кнез Павле Карађорђевић - љубитељ уметности”), др Александар Игњатовић (“Архитектура Новог двора и Музеј кнеза Павла”), Лидија Хам-Миловановић (Назив и устројство Музеја кнеза Павла); Галерија Музеја кнеза Павла”), мр Веселинка Нинковић (“Археолошко одељење Музеја кнеза Павла”), мр Дубравка Прерадовић (“Музеј кнеза Павла - Средњовековно одељење”), Љиљана Чубрић (“Поставка Историјског одељења”), Александра Петровић (“Попис издања Музеја кнеза Павла”) и Гордана Станишић (“Милан Кашанин као директор Музеја кнеза Павла”) у својим текстовима представљају настанак Музеја савремене уметности и његово повезивање с Народним музејом, устројство Музеја кнеза Павла, његове истраживачке, изложбене, издавачке, образовне активности, истражују политику развоја збирки, велике откупе, архитектуру Новог двора и његову адаптацију у простор Музеја кнеза Павла, као и културну климу тог доба, при чему

23. Свечано отварање изложбе *Италијански портрети кроз векове* 1938: кнез Павле, Дино Алфијери, италијански министар културе, гроф Волпи ди Мизурата и друге угледне званице

133. Никола Пусен,
*Предео са при
монаха / Самођа*

посредник, он је значај дела градио финансијским показатељима.¹⁴ И он је био типичан продукт свог времена и кругова који су га прихватили. И њега је одликовао касни викторијански дух, осавремењен едвардијанским укусом, какав је владао међу европском аристократијом, што је и показао поклонима Музеју савремене уметности у Београду. И он је био важна и цењена личност на међународној сцени трговине ликовним делима двадесетих и тридесетих година XX века. Као експерт, помогао је да се уметничким предметима снабдеју најбогатији светски, углавном амерички магнати – тадашњи колекционари – као што су били Мелон, Фрик, Морган, Вајденер, Алтман, Хантингтон, Тисен, Форд, Леви, Крес.¹⁵ Као и Беренсон, и Давин је неговао конвенцију да је куповина уметничких дела питање друштвеног престижа, статусни симбол и знак, тако да је пословао само с најбогатијим, најутицајнијим и најзначајнијим личностима. Проценио је да у такве спада и кнез Павле. У њиховој интензивној преписци приватност се непрестано преплитала с пословношћу.

У писмима се као битан елемент наглашава порекло дела, углавном из великих европских збирки које су гарантовале друштвени положај – Ротшилд, Дарам, Немеш, Бенсон, Ручелај, Арундел, Ешер, Колнаги итд.¹⁶ Говорило се и писало

14 У Сијени је 2004. године приређена изложба и том приликом инсценирано је *еџичко суђење* Ичилију Федерику Јонију, који је осамдесетих година XIX века сликао по угледу на мајсторе XIV и XV века и касније написао књигу *Memorie di un pittore di quadri antichi*. У књизи је објаснио зашто је сликао имитирајући старе мајсторе и разјаснио начин на који је то радио. Између 1894. и 1906. године извезао је преко 150 слика на тржишта Лондона, Париза, Монте Карла, Франкfurта и друга, с назнаком *contraffazioni dell'antico*, а онда су те слике као оригинали препродаване по много већим ценама. Констатовано је да су у томе велику улогу имали Б. Беренсон и Ц. Давин, а Јони је ослобођен одговорности, уп. *Il Giornale dell'Arte*, marzo 2005: 36–38. Искуство кнеза Павла са Ц. Давином у вези с куповином сервиса из Севра, који је некада припадао војводи од Артоа, такође је било непријатно; сервис је сада у принчевој колекцији у Белом двору.

15 Крес је од кнеза Павла купио Ел Грековог *Лаокона*; в. и нап. 37.

16 Из сачуване преписке коју је кнез водио са стручњацима за стару уметност може се назрети да су се у понуди на светском тржишту уметнинама у време стаљинизма и глади у Совјетском Савезу налазила и дела из петроградског Ермитажа и напуштених руских племићких двораца, а и да су нацисти намеравали да продају дела из својих колекција; срећом, на њих је извршен притисак и до тога није дошло, иако се зна да су они уништавали радове сматране *изојаченим*.

137. Никола Пусен,
Венера и Адонис
/ Митолошка
композиција

је то писао за Тицијанов *Мушки портрет*.³⁶ И *Лаокон* је, као и *Шумски пожар* Пјера ди Козима, узнемирујуће садржине; та слика изазива зебњу, нелагоду, узбуркава осећања, говори о напетости, угрожености, освети до умирања; сва је у страшном грчу, гневу, болу, устрепталости; кроз центрифугалне силе наговештава се трагедија – *Толедо* је отворио врата тројанском коњу. Међутим, за разлику од чувене античке скулптуре исте садржине, која је умногоме утицала на развој уметности, посебно на Микеланђела, а која указује на заједничку, општу, у крајњој линији неидентификовану казну, Ел Греко снажно и узнемирујуће изражава индивидуалну одговорност и појединачну смрт. Отац и двојица синова, мишићавих нагих тела, драматичних покрета и израза, боре се издвојено; сваки од њих носи своју судбину у узвишено мирном присуству Аполона и Артемиде – богова који их кажњавају. Можда управо та Ел Грекова сликарска страст и чулност нису пријале кнезу Павлу и његовом схватању уметности као доживљаја чисте поетске лепоте и платонског уживања.³⁷

³⁶ О том делу, излаганом као *Портрет нејошнатој* на великој изложби *Италијански портрети кроз векове* у Музеју кнеза Павла (кат. 65а), кнез је 15. новембра 1935. године писао Беренсону да га је купио пошто га је чувао три дана у спаваћој соби, схвативши да је то слика с којом би желео да проведе читав живот... Тицијанова слика раније је била у колекцији лорда Дарама и купљена је преко Давина. Сада је код кнегиње Јелисавете у Њујорку.

³⁷ На репродукцијама *Лаокона* из времена када је био у власништву кнеза Павла опажа се да су преко бедара двеју нагих фигура (једног од синова, лево, и Артемиде, десно) биле *ценителски* исликане драперије, исто као што је било урађено и с Микеланђеловим фигурама на ватиканском *Страшном суду*, како би гледаоци били поштеђени голотиње. Срећом, слика је касније рестаурирана и враћен јој је оригинални изглед: Ел Греко је ослобођен цензуре. Кнез је позајмио ту композицију (коју је неко време чувала Галерија *Фрил* у Вашингтону) за излагање вашингтонској Националној галерији (где се и сада налази) још почетком тридесетих година; знајући њену вредност, августа 1937. понудио ју је за продају Џ. Давину; писао му је поверљиво: *Бринем за будућности своје деце, дошао сам до закључка да немам права да улажем капитал у уметничка дела која ја једини од моје породице ценим*. Слику је Самјуел Х. Крес купио тек 1946. године. То је било прво репродуковано дело у *Уметничком прегледу*, новопокренутом часопису Музеја кнеза Павла, у којем стоји да је то *једно од најдрагоценијих сликарских ремекдела ишћо се налазе у нашој земљи* (Манојловић 1937: 3).

Кнез Павле отвара изложбу слика

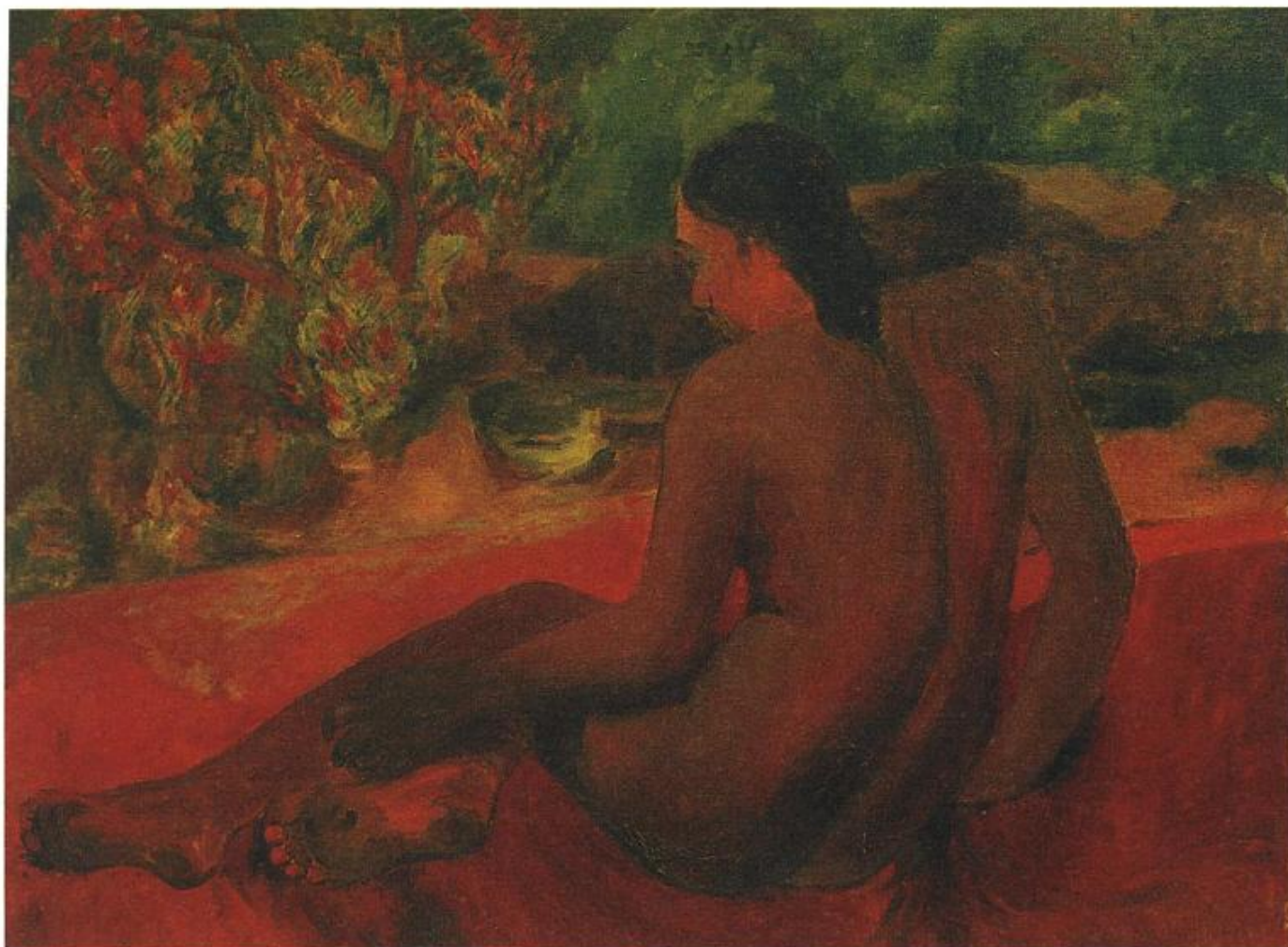
је посебна пажња посвећена управо личностима кључним за формирање и развој музеја - кнезу Павлу и Милану Кашанину.

Како је др Татјана Цветићанин, директор Народног музеја и уредник монографије “Музеј кнеза Павла”, навела у свом предговору књизи: “(...) Народни музеј приређује и издаје ову монографију у жељи да с различитих аспеката прикаже једну од најзначајнијих и најплодоноснијих фаза у својој историји, године у којима је јасно одређена политика развоја музеја нашла снажну подршку, разумевање и, пре свега, покретачку снагу у државном врху и краљевској породици, што се посебно односи на кнеза Павла. То је било време у којем је кобна привременост коначно устукнула пред достојном привлачном и живом кућом (Милан Кашанин, Време, 6-9. јануар 1936). Ово је књига о кратком, али веома значајном и креативном периоду од 1926. до 1944. године. (...)”

Историја једне институције никада није само догађајна историја. Њу свакако одређују укупне околности, политичке прилике, а за установе попут музеја и културне - али у великој мери и

учесници у догађајима. То су оне личности које су водиле такве институције и које су у њима и за њих радиле, а када је реч о Народном музеју, посебно о Музеју кнеза Павла, и његови добротвори и заштитници. Сви они допринели су томе да Народни музеј постане прави симбол културе Србије. Надамо се да ћемо и ми овом монографијом допринети тумачењу значаја и значења тог симбола и разумевању историје Народног музеја, те да ћемо бити учесници у стварању новог односа и новог сензибилитета - а сензибилитет је најстручнија мера културе једног друштва (Милан Кашанин, Време, 6-9. јануар 1936).“

Монографија “Музеј кнеза Павла” веома богато је илустрована репродукцијама уметничких дела у пуном колору и до сада необјављеним фотографијама и архивским документима. Својим ликовним и графичким уређењем (аутор: Ирена Степанчић) и изузетно квалитетном штампом (Публикум), ова књига стоји раме уз раме са најлепшим светским издавачким подухватима.

103. Пол Гоген,
Тахићанка

Фондови Музеја кнеза Павла били су обogaћени и с педесетак скулптура, дела југословенских аутора. Већину је откупио кнез Павле с пролећних изложби и поклонио музеју.⁴⁹ Известан број скулптура донет је из Музеја савремене уметности, који их је добио од Министарства просвете. Бисту краљице Наталије у мермеру, рад Рудолфа Валдеца, такође је откупио кнез и поклонио музеју;⁵⁰ откупљена је и биста кнеза Павла, дело Ивана Мештровића.⁵¹ Забележено је и неколико појединачних поклона угледних представника југословенског друштва. Тако је почасни конзул Норвешке поклонио музеју крајем 1937. године гипсану бисту норвешког краља Устајна, а Ђ. Јосимовић, генерални конзул у Бечу, поклонио је 1939. *Портрет калуђера* (1861), рад аустријског уметника Јохана Франкенбергера.⁵²

Када је реч о поклонима институција, требало би поменути два рада у мермеру Томе Росандића – *Уморној борца* и *Бацача камена* – која је музеју уступио Трговински музеј.⁵³ Министарство иностраних послова уступило је 1940. године Музеју кнеза Павла педесет два уметничка дела (слике, скулптуре, цртеже, гравире и фотографије),⁵⁴ која је годинама откупљивало са изложби.

49 Петар Палавичини, *Девојка и здела*; Тома Росандић, *Девојке*; Михаило Томић, *Младић који свира*; Петар Палавичини, *Девојке*; Франо Кршинић, *Торзо*; Михаило Томић, *Иранка у берби*; Петар Палавичини, *Пролеће*; Ристо Стијовић, *Женска глава*; Тине Кос, *Одмор*; Петар Палавичини, *За љавом љишћом*.

50 *Политика*, 24. јануар 1936.

51 Инвентар уметничких објеката, под бр. 1.967: поклон кнеза Павла новембра 1940. године.

52 Инвентар уметничких објеката, под бр. 1.964.

53 1940, 10. јун: потврда о пријему скулптура у музеј. АНМ, П. бр. 552.

54 1940, 5. јун: потврда пријема 52 слике, скулптуре, цртежа, гравире и фотографије. АНМ, бр. 533.

Принцеза Дајана

Ствари Лејди Ди на изложби у Лос Анђелесу

Изложба предмета који су припадали принцези Дајани биће отворена 16. јуна на броду "Краљица Мери"

Изложба предмета који су припадали принцези Дајани биће отворена 16. јуна недалеко од Лос Анђелеса, на историјском броду "Краљица Мери".

"Изложба под називом "Дајана: Заоставштина принцезе" представиће стотине предмета британске краљевске породице и више од 2.000 артефаката, који су припадали покојној принцези, укључујући и хаљине које је носила, писма, скице дизајнера и друге предмете", наводи се у телеграму за медије.

Многи од ових предмета никада нису излагани, укључујући и баштенску клупу, која је била венчани поклон за принца Чарлса и принцезу Дајану.

Домаћини изложбе су брод "Краљица Мери" и непрофитна организација "Пинк рибонс", која се бави борбом против рака дојке.

Извор: Тањуг

Хоенцолерн најпосећенији немачки дворцац

Дворац Хоенцолерн налази се у Немачкој, у савезној држави Баден-Виртемберг. Изграђен је на врху брда, на надморској висини од 855 м изнад нивоа мора. Дворац је родовско седиште породице Хоенцолерн, чији су чланови постали немачки цареви у 19. веку.

Први средњовековини дворцац династије Хоенцолерн изграђен је у 11. веку. Међутим, његова судбина била је трагична: 1423. године заузимају га војници швапских слободних царских градова. 1523. године, дворцац Хоенцолерн је у потпуности уништен. О овом дворцу остали су само писани подаци, све остало је нестало, јер је дворцац порушен од темеља.

Градња другог дворца трајала је од 1454. до 1461. године. Овај дворцац био је знатно јачи од првог, међутим, током тридесетгоди

шњег рата (1618 – 1648) и он је био заробљен, и то од стране Виртембешких војника. Дворац је изграђен као уточиште дела породице Хоенцолерн. До краја 18. века, дворцац губи свој стратешки значај, а када га је напустио последњи аустријски власник, долази до рушења неколико зграда. Од средњовековног дворца остала је само капела св. Миховила.

Трећа верзија замка, који и данас поносно стоји на врху брда, изграђен је 1846/47. године, за време пруског краља Фредерика Вилхелма IV. Дворац је урађен у енглеском нео-готском стилу. С обзиром на то да је дворцац изграђен као породични спомен-дом, а да нико од чланова породице Хоенцолерн ту није боравио до 1945. године, он је постао дом последњег пруског престолонаследника Вилхелма. Он и његова супруга, принцеза

Сесилија, ту су сахрањени.

Дворац Хоенцолерн споменик је идеалима покрета немачког романтизма, и урађен је као идеализована визија како би средњовековни витешки дворац требало да изгледа. У дворцу се од историјских артефаката из пруске историје налазе круна Вилхелма II, неке личне ствари Фредерика Великог и писмо америчког председника Џорџа Вашингтона, захвалница барону фон Стубену, потомку династије Хоенцолерн, за његову службу у Америчком рату за независност.

Овај дворац је данас јако посећена и привлачна туристичка дестинација, захваљујући бурној историји и интересантној архитектури. Годишње га обиђе више од 300.000 посетилаца, што га чини једним од најпосећенијих двораца у Немачкој.

Извор: Блиц

*Celebrating
Her 60 year
reign*

The
Royal
Mint

*The Queen's Diamond Jubilee
UK Coin*

Манастир Милешева

Под крилом Белог анђела

СТЕФАН ВЛАДИСЛАВ I
(1234 – 1243; последњи помен 1267)

Победа бугарског цара Јована II Асена, чијом ћерком Белославом је био ожењен Владислав I, над епирским царом Теодором Анђелом, тастом краља Стефана Радослава, пресудно је утицала да незадовољна српска власт на престо Србије силом доведе Владислава I, млађег сина Стефана Првовенчаног и Јевдокије. Иако је, за разлику од брата Радослава, нови српски краљ Владислав дубоко поштовао свог стрица Саву и умногоме се ослањао на његово велико искуство и ауторитет, Свети Сава није био присталица начина на који је он дошао на власт.

Свети Сава је изненада умро 27. јануара 1236. У тадашњој бугарској престоници Трнову. Краљ Владислав је имао силних недаћа да посмртне остатке свог стрица пренесе из Трнова у своју задужбину, манастир Милешеву, јер су Бугари желели да задрже чудотворне мошти Савине. Ни повољан Уговор са Дубровчанима, ни успех да заштити Хум од хрватског херцега Коломана, ни чињеница да је стигао до Сплита и са Сплићанима сачинио уговор о савезништву против заједничких непријатеља 1237, нису Владиславу обезбедили статус уважаваног краља у Србији. Смрт цара Јована II Асена 1241. године и велика најезда Татара из правца Далмације и Угарске на српску краљевину, створиле су идеалне услове да српска аристократија још једном узме питање престола у своје руке. Године 1243. за краља Србије је крунисан Стефан Урош I, син Првовенчаног и Венецијанке Ане Дандоло. Неспоразум међу браћом по оцу је био, међутим, кратког века, јер је Урош био превише мудар да себи ствара унутрашње непријатеље. Помирио се са Владиславом и дао му на управљање земље у Приморју и то са краљевском титулом.

Није позната тачна година смрти краља Владислава, али га документи као живог помињу још 1267. Сахрањен је у својој гробној цркви у манастиру Милешеви. Над његовим сенима и данас бдије милешевачки Бели анђео, фреска несравњиве лепоте и вековима надалеко препознатљив духовни симбол Србије.

Принц Чарлс чита временску прогнозу

Треба у ову земљу
корен пустити

ОД 1929.

Агробанка

Оглашавање

РЕКЛАМИРАЈТЕ СЕ У НАШЕМ ЧАСОПИСУ

Закупите рекламни простор у нашем часопису MONARCHY, веб сајту КУЛТУРНИ ФОРУМ и на тај начин унапредите своје пословање, упознајте наше посетиоце са вашим понудама и повећајте посећеност својих интернет презентација.

За цене и услове олашавања у часопису MONARCHY, обратите се нашој маркетинг служби.

Контакт:

КУЛТУРНИ ФОРУМ

Центар за маркетиншка истраживања

22000 Сремска Митровица, Босутски пут 78

+381 22 617 522

+381 64 392 4977

e-mail: monarhija@kulturniforum.com

region1@open.telekom.rs

www.kulturniforum.com

MONARCHY

Више од традиције!

ПОЗИВ НА САРАДЊУ

Поштовани читаоци,

Пред Вама је, после неколико година неизлажења, нови број часописа MONARCHY, који је намењен не само присталицама монархије у Србији, већ и свима онима који желе да сазнају нешто више о животу данашњих монарха, чланова њихових породица, као и да прикаже све специфичности земаља у којима је успостављена уставна парламентарна монархија: од друштвених, економских, културних, туристичких...

Бићемо вам неизмерно захвални ако нам се јавите на адресу monarhija@kulturniforum.com или region1@open.telekom.rs и понудите сарадњу или предлог о свему ономе о чему би сте желели да убудуће читате у часопису MONARCHY.

Срдачан поздрав до следећег броја,

Радомир Јовелић Вишеров

ELIZABETH

A DIAMOND JUBILEE PORTRAIT

A CELEBRATION IN PHOTOGRAPHS OF
THE QUEEN'S LIFE AND REIGN

FORMER BBC ROYAL CORRESPONDENT JENNIE BOND